



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 227/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Romanom Chudým, advokátom, Okružná 7671/1A, Piešťany, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tos/198/2025-420 z 18. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tos/198/2025-420 z 18. decembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje prikázať krajskému súdu, aby v ďalšom konaní rešpektoval právny názor ústavného súdu. Rovnako navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie 1 000 eur, ako aj pozastaviť vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Trnava uznesením č. k. PN-21T/19/2020-405 zo 6. novembra 2025 rozhodol, že podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľ ako odsúdený vykoná súhrnný trest odňatia slobody uložený trestným rozkazom Okresného súdu

Piešťany č. k. 21T/19/2020-228 z 29. októbra 2020, právoplatným 17. novembra 2020, vo výmere troch rokov z dôvodu jeho neosvedčenia sa v skúšobnej dobe. Zároveň podľa § 52 ods. 5 v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho zaradil na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

3. O sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) krajský súd mu neumožnil osobne sa vyjadriť k skutkovým a hodnotiacim záverom okresného súdu a nevytvoril mu procesný priestor na doplnenie dokazovania v situácii, keď išlo o hodnotenie jeho správania sa v skúšobnej dobe;

b) Trestný poriadok formálne umožňuje rozhodovanie o sťažnosti na neverejnom zasadnutí, v konkrétnych okolnostiach veci nebola postačujúca písomná forma vyjadrenia (ak je rozhodnutie založené na hodnotiacich úsudkoch o osobe, musí mať dotknutá osoba reálnu možnosť sa k nim vyjadriť). Zákonnosť neznamena aj ústavnú konformnosť, keďže rozhodnutie krajského súdu zasahuje priamo do jeho osobnej slobody, skutkový stav nebol jednoznačný a sťažovateľ výslovne prejavil záujem osobne sa k veci vyjadriť. Povinnosťou krajského súdu bolo zvážiť konanie verejného zasadnutia alebo iného procesného mechanizmu, ktorý by zachoval rovnováhu medzi efektívnosťou konania a ochranou základných práv. Došlo k porušeniu jeho práva byť vypočutý a princípu kontradiktórnosti;

c) krajský súd preskúmal zákonnosť postupu a uznesenia okresného súdu len formálne, a to bez riadneho vysporiadania sa s jeho konkrétnymi sťažnostnými argumentmi, o čom svedčí aj doba rozhodovania. Súdny spis mu bol z okresného súdu predložený 15. decembra 2025 a krajský súd rozhodol už 18. decembra 2025;

d) ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že pri rozhodnutiach, ktorých dôsledkom je zásah do osobnej slobody, musia všeobecné súdy postupovať mimoriadne obozretne a zabezpečiť zvýšený štandard ochrany základných práv.

5. K návrhu na pozastavenie vykonateľnosti napadnutého uznesenia sťažovateľ uvádza, že výkonom tohto rozhodnutia by došlo k bezprostrednému a intenzívnemu zásahu do jeho osobnej slobody, a teda k ujme, ktorú nie je možné spätne napraviť. Ústavná sťažnosť podľa jeho názoru nie je zjavne neopodstatnená. Pozastavením vykonateľnosti nedôjde k ohrozeniu verejného záujmu ani k narušeniu účelu trestu. Sťažovateľ uvádza, že v priebehu konania sa zdržiava na známom mieste, spolupracuje s orgánmi verejnej moci a jeho dočasné ponechanie na slobode nepredstavuje riziko pre spoločnosť, je živnostníkom a stará sa o onkologicky chorú matku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola ako nedôvodná

zamietnutá sťažovateľova sťažnosť podaná proti uzneseniu okresného súdu o vykonaní súhrnného trestu odňatia slobody uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany č. k. 21T/19/2020-228 z 29. októbra 2020, právoplatným 17. novembra 2020, z dôvodu jeho neosvedčenia sa v stanovenej skúšobnej dobe. Sťažovateľ rozhodnutie atakuje najmä z dôvodu, že krajský súd vo veci nevykonal verejné zasadnutie, čím mu znemožnil osobne sa k veci vyjadriť a z dôvodu formalistického vysporiadania sa s jeho sťažnostnými námietkami.

7. Pri posúdení porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba vychádzať z toho, že nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a ani odpovedať na otázku, či sa sťažovateľ osvedčil alebo neosvedčil v skúšobnej dobe a či viedol v jej priebehu riadny život. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu. V súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti bolo zohľadnené aj uznesenie okresného súdu, ktoré s uznesením krajského súdu tvorí z hľadiska predmetu ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, III. ÚS 425/2024).

8. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 34/2021).

9. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 638/2024).

10. Podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. Výnimočne môže súd, vzhľadom na okolnosti prípadu, ponechať probačný dohľad v platnosti, hoci odsúdený svojím konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže a) primerane predĺžiť probačný dohľad, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu probačného dohľadu ustanoveného v § 51 ods. 2, b) uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo povinnosti, alebo c) nariadiť kontrolu uložených primeraných obmedzení alebo povinností technickými prostriedkami, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu a ak takáto kontrola nebola doposiaľ nariadená.

11. Podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil alebo či sa nariadi výkon trestu odňatia slobody, rozhodne súd na verejnom zasadnutí. Na verejnom zasadnutí rozhodne tiež o prípadnom predĺžení skúšobnej doby. Podľa § 419 ods. 4 Trestného poriadku ak súd rozhodne, že odsúdený sa v skúšobnej dobe neosvedčil, nariadi výkon trestu odňatia slobody a rozhodne súčasne aj o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Ďalej súd pokračuje podľa § 408.

12. Sťažovateľ v podstate atakuje fakt, že krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho mu mal znemožniť osobne sa vyjadriť k skutkovým a hodnotiacim záverom okresného súdu a nevytvoriť mu procesný priestor na doplnenie dokazovania v situácii, keď išlo o hodnotenie jeho správania v skúšobnej dobe. Uvádza, že rozhodovanie sťažnostného súdu na neverejnom zasadnutí zákon umožňuje, no podľa jeho názoru dodržanie zákonnosti neznamená aj ústavnú konformnosť, pričom prejavil záujem osobne sa k veci vyjadriť.

13. Podľa § 291 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí rozhoduje súd, ak to zákon výslovne ustanovuje. Podľa § 301 ods. 1 Trestného poriadku senát rozhoduje na neverejnom zasadnutí tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí. Pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, alebo sa nariadi výkon trestu odňatia slobody (§ 417 ods. 3 Trestného poriadku), Trestný poriadok výslovne neustanovuje žiadnu z foriem súdneho zasadnutia.

14. Z rozhodnutí konajúcich súdov vyplýva, že súd prvého stupňa vo veci nariadenia výkonu rozhodnutia vykonal verejné zasadnutie, na ktorom bol prítomný tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca. Prvostupňový súd vykonal výsluch sťažovateľa a umožnil sa k veci vyjadriť aj jeho obhajcovi. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí zo 6. novembra 2025 vyplýva, že sťažovateľ ani obhajca nemali pripomienky k čítaným listinným dôkazom a obhajca ani k návrhom na doplnenie dokazovania. Sťažovateľ k veci predložil pracovnú zmluvu a lekárske správy o zdravotnom stave matky. Následne o ním podanej a písomne odôvodnenej sťažnosti krajský súd rozhodol napadnutým uznesením.

15. Z priebehu konania nevyplýva ani náznak sťažovateľa, že by mu bola odňatá, resp. odopretá možnosť uplatniť svoju obhajobu či už pred okresným súdom priamo na verejnom zasadnutí, alebo pred krajským súdom cestou odôvodnenia sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu. Sťažovateľ mal možnosť podať a odôvodniť svoju sťažnosť, a teda aj vyjadriť sa ku všetkým dovtedy vykonaným dôkazom. Sťažovateľ neuvádza ani konkrétny dôkaz, ktorý by nemal možnosť predložiť alebo vyjadriť sa k nemu. Zároveň neuvádza, aké ďalšie skutočnosti mal záujem krajskému súdu uviesť a/alebo predložiť, resp. z akého dôvodu tak nemal možnosť urobiť už v podanej sťažnosti a následne ako by táto prípadná okolnosť mala viesť k porušeniu ním namietaných práv. Ak aktuálne v ústavnej sťažnosti konštatuje, že žiadal o uskutočnenie verejného zasadnutia, resp. prejavil záujem osobne sa k veci vyjadriť, predmetné tvrdenie ústavnému súdu nepreukazoval a nevyplýva ani z odôvodnenia sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu, ktoré priložil ako prílohu k ústavnej sťažnosti.

16. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim. Ústavný súd však súčasne zdôrazňuje, že zásadu kontradiktórnosti konania nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie (m. m. II. ÚS 267/2019). Možno sumarizovať, že sťažovateľ mal reálnu možnosť predostrieť konajúcim súdom svoju argumentáciu a vyjadriť sa aj k vykonaným dôkazom. Ústavný súd akcentuje, že krajský súd nezmenil rozhodnutie okresného súdu, neprehodnotil vykonané dokazovanie a po preskúmaní súdneho spisu sa plne stotožnil s argumentmi a závermi okresného súdu, ktoré

už len doplnil. Ústavný súd nepovažuje takýto postup krajského súdu na neverejnom zasadnutí za ústavnej neakceptovateľný.

17. Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd sa vysporiadal s jeho konkrétnymi sťažnostnými argumentmi formalisticky, o čom svedčí aj krátka doba jeho rozhodovania (od 15. decembra 2025 do 18. decembra 2025). Podľa jeho názoru sa sťažnostný súd obmedzil na potvrdenie záverov okresného súdu bez toho, aby sa presvedčivo vysporiadal s jeho podstatnými námietkami.

18. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že sťažovateľ v konkrétnosti nedefinuje, s ktorými sťažnostnými námietkami sa mal krajský súd vysporiadať formalisticky, resp. ku ktorým z nich sa nevyjadril presvedčivo. Jeho tvrdenia tak ostávajú vo všeobecnej rovine.

19. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia [sťažovateľove námietky zhrnuté na s. 1 napadnutého uznesenia spočívali v jeho tvrdení o osvedčení sa v skúšobnej dobe, vedení riadneho života, nedopustení sa trestného činu na území Slovenskej republiky a dopustení sa štyroch priestupkov a jedného odsúdenia v Nemecku za jazdu pod vplyvom alkoholu, za ktorú dostal peňažnú pokutu, čo vzhľadom na štvorročnú dĺžku skúšobnej doby nemožno vyhodnotiť, za neosvedčenie sa, keďže sa podrobil sociálnemu výcviku a probačnému dohľadu, komunikoval s probačným a mediačným úradníkom a pracoval] z pohľadu sťažovateľovej argumentácie konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za formalistické alebo neodôvodnené. Z právnej úpravy aplikovanej vo veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom na vyslovenie, že odsúdený sa osvedčil, je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím zároveň aj skutočnosť, že odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti.

20. Krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ všetky uvedené podmienky nespĺnil. Po preskúmaní spisového materiálu v prvom rade zistil, že v rokoch 2020 až 2024 mu plynula skúšobná doba podmieňného odsúdenia s probačným dohľadom vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 21T/19/2020, v ktorej mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov s podmieňným odkladom jeho výkonu na štyri roky, ako aj uložená povinnosť podrobiť sa programu sociálneho výcviku alebo iného východného programu.

21. Vo vzťahu k problematike vedenia riadneho života krajský súd, vychádzajúc zo skutkových zistení okresného súdu, s ktorými sa stotožnil, konštatoval, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby spáchal štyri priestupky (proti občianskemu spolunažívaniu za hrubé správanie sa na verejnosti a vyhrážanie sa ujmu na zdraví otcovi a proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky za prekročenie rýchlosti na diaľnici a že nemal doklad o fóliách na zadných sklách) a taktiež sa dopustil spáchania trestného činu v Nemecku (viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, pričom krvnou skúškou mu bola zistená hodnota 2,66 promile alkoholu, za čo bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Tiergarten sp. zn. 311 Cs 3012 Js 12447/23 260/23 z 9. novembra 2023, právoplatným 6. decembra 2023, aj s. 3 uznesenia okresného súdu), pričom nepreukázal ani podrobenie sa programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Uznesenie okresného súdu v tomto kontexte sťažnostný súd doplnil o konštatovanie, že okolnosť vedenia riadneho života sa posudzuje aj vo vzťahu k spáchaniu trestného činu mimo územia Slovenskej republiky. Odobril postup okresného súdu, ktorý si na ten účel vyžiadal rovnopis dotknutého rozhodnutia a podľa jeho skutkovej vety posúdil trestnosť činu aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, keď dospel k správne mu záveru, že ide o čin trestný aj v Slovenskej

republike. V podrobnostiach pritom odkázal na odôvodnenie okresného súdu. V neposlednom rade vysvetlil, že sťažovateľ má vykonať súhrnný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený aj vo vzťahu k trestným činom, ktorých sa dopustil v iných konaniach, v ktorých bol odsúdený za marenie výkonu úradného rozhodnutia, keďže viedol motorové vozidlo v čase zákazu činnosti, a teda aktuálne spáchaný trestný čin a dva priestupky bezprostredne súviseli aj s touto trestnou činnosťou, keďže išlo o protiprávne konanie rovnakého druhu v súvislosti s vedením motorového vozidla.

22. Aj splnenie ďalšej podmienky na osvedčenie sťažovateľa, a to absolvovanie programu sociálneho výcviku alebo iného východného programu, ostalo len v rovine sťažovateľovho tvrdenia, ktoré nepreukázal žiadnym listinným dôkazom (s. 4 uznesenia okresného súdu). Ústavný súd k predmetnému uvádza, že inštitút primeraných obmedzení a povinností upravený v § 51 ods. 2 až 4 Trestného zákona je prostriedkom trestného práva na dosiahnutie účelu uloženého podmieneného trestu odňatia slobody, ktorý má páchatel'a viesť k tomu, aby v skúšobnej dobe viedol riadny život, pričom hodnotenie plnenia uložených primeraných obmedzení a povinností je jedným z kritérií, na základe ktorých príslušný súd rozhodne o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil, alebo nie (m. m. II. ÚS 314/2017).

23. Pokiaľ sťažovateľ argumentuje, že sa podroboval podmienkam probačného dohľadu, ako aj poukazoval na jeho chorú matku (s. 3 napadnutého uznesenia), je možné uviesť, že k hodnoteniu, či odsúdený v skúšobnej dobe viedol riadny život, musí súd pristupovať komplexne a posudzovať jednotlivé skutočnosti týkajúce sa života odsúdeného vo vzájomnej súvislosti. Rozhodnutie o tom, či sa podmiennečne odsúdený osvedčil, alebo nie, bude závislé od úvahy súdu a individuálnych okolností konkrétneho prípadu [Tobiášová, L. § 51 (Podmienky podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom, skúšobná doba, primerané obmedzenia a povinnosti). In: Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. *Trestný zákon I.* 1. vydanie. Praha : C. H. Beck. 2010.].

24. Ústavný súd sumarizuje, že krajský súd sa otázke posúdenia (ne)osvedčenia sa sťažovateľa v skúšobnej dobe riadne venoval komplexne, a to tak vo všeobecnej, ako aj v konkrétnej rovine. Na podklade sťažovateľom uplatnenej argumentácie nemožno vysloviť, že by sa krajský súd obmedzil len na potvrdenie záverov okresného súdu bez toho, aby reagoval na jeho sťažnostnú argumentáciu. Sťažovateľ neuviedol, odpoveď na ktoré konkrétne námietky mu krajský súd neposkytol. Pokiaľ si sudy zabezpečili preklad trestného rozkazu nemeckého okresného súdu, ktorého existenciu sťažovateľ nerozporuje, pričom popísali jeho obsah a vykonali záver o spáchaní trestného činu, ústavný súd nemá dôvod prehodnocovať tento záver. Ak ide o opakovanú priestupkovú recidívu podmiennečne odsúdeného, spravidla svedčí o tom, že účel podmieneného odsúdenia nebol dosiahnutý, hoci je potrebné skúmať vedenie riadneho života vzhľadom na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci. V okolnostiach prerokúvanej veci zároveň konajúce sudy nepovažovali za preukázané ani splnenie povinností podrobenia sa programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

25. Bez potreby ďalšej analýzy záverov krajského súdu je možné vysloviť ústavnú konformnosť odôvodnenia sťažovateľom napadnutého uznesenia. Krajský súd v ňom náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa. Prezentovanú argumentáciu krajského súdu ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení,

zodpovedajúcu kritériám pre dostatočné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem (m. m. IV. ÚS 294/2024). Pokiaľ v okolnosti prerokúvanej veci sťažovateľ len vo všeobecnej rovine atakuje odôvodnenie sťažnostného súdu (ústavný súd je viazaný dôvodmi návrhu na začatie konania, pozn.) a žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil okresným súdom a krajským súdom konštatovanú skutočnosť, že nevedol riadny život počas plynutia skúšobnej doby jeho podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom, ústavnému súdu za týchto okolností neprislúcha prehodnocovať jeho právne závery, ku ktorým pri rozhodovaní dospel.

26. Pokiaľ sťažovateľ považuje rozhodnutie krajského súdu za formalistické z dôvodu uplynutia krátkeho obdobia medzi predložením mu súdneho spisu (15. decembra 2025) po samotné rozhodnutie (18. decembra 2025), Trestný poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nevymedzuje minimálny časový limit skúmania súdneho spisu nadriadeným súdom rozhodujúcim o sťažnosti. Z hľadiska práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy pritom nie je rozhodujúce obdobie v danom prípade troch dní, ale ústavnoprávna udržateľnosť „výstupu“ z tohto obdobia, t. j. ústavnoprávna udržateľnosť samotného rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené je aj táto námietka sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

27. V nadväznosti na dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd nezistil takú možnosť porušenia označených práv (čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy), ktorých reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

28. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd osobitne k namietanému porušeniu čl. 6 dohovoru konštatuje, že pod ochranu podľa tohto článku nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, keďže v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol zároveň podmiennečne odložený). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený (II. ÚS 32/2021). Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 279/2022, IV. ÚS 534/2024, IV. ÚS 638/2024, IV. ÚS 294/2024).

29. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému sťažovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na jeho zastupovanie advokátom. Sťažovateľ doručil elektronickými prostriedkami ústavnému súdu plnomocenstvo, pričom plnomocenstvo udelené právnenému zástupcovi bolo podpísané len kvalifikovaným elektronickým podpisom právneho zástupcu sťažovateľa. Na elektronickú podobu splnomocnenia treba aplikovať ustanovenia zákona č. 305/2013 Z. z.

o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon e-Governmente“), pričom oprávnenie konať v mene účastníka konania sa preukazuje buď splnomocnením ako elektronickým dokumentom autorizovaným splnomocniteľom v zmysle § 23 zákona o e-Governmente, alebo, ak splnomocniteľ nemôže tento dokument autorizovať, vykonaním zaručenej konverzie pôvodného listinného splnomocnenia v zmysle § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente. Autorizácia splnomocniteľom preukazuje autenticitu splnomocniteľa ako osoby, ktorá splnomocnenie udelila. Autorizácia splnomocnenia advokátom ako splnomocnencom nie je postačujúca, pretože preukazuje len autenticitu splnomocnenca, a teda skutočnosť, že advokát plnú moc prijal (m. m. II. ÚS 470/2018, I. ÚS 170/2020, II. ÚS 219/2021, I. ÚS 205/2022, I. ÚS 402/2024). V nadväznosti na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu uvedeného nedostatku. Predmetný postup zvolil z dôvodu procesnej ekonomie, keďže ani jeho prípadné odstránenie by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

30. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhuje pozastaviť vykonateľnosť napadnutého uznesenia podľa § 79 zákona o ústavnom súde. Predmetné zákonné ustanovenie sa však netýka konania o ústavnej sťažnosti, ale konania o súlade právnych predpisov, o ktoré v danej veci nejde. Ústavný súd konštatuje, že v konaní o ústavnej sťažnosti môže sťažovateľ podať návrh na odklad vykonateľnosti toho-ktorého namietaného rozhodnutia podľa § 129 zákona o ústavnom súde. V rámci materiálnej ochrany sťažovateľových práv posúdil obsah sťažovateľovej argumentácie týkajúcej sa vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 129 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. Ústavný súd zdôrazňuje, že si je v okolnostiach prerokúvanej veci vedomý naliehavosti posudzovania otázok súvisiacich s osobnou slobodou sťažovateľa, avšak vzhľadom na popísané skutočnosti a odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku ústavný súd návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

31. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu